

det mig, at naar man søger 40 pCt. til paa den ene Side, maa det, naar der endelig skal være en Deling, ogsaa være 40 pCt. eller mindst $\frac{2}{5}$, der søges til paa den anden Side, som udgør de høstbestrættede, de, som skulle have denne særlige Valgret og vælge 2 Gange. Men som sagt, jeg for mit Bedkommende maa tage bestemt Afstand fra denne Deling i 2 Vælgerklasser, og jeg antager ikke, at jeg er den eneste af Udvalgets 17 Medlemmer, som dette gælder.

Jeg har allerede tidligere indbragt et Lovforslag i lignende Retning. Jeg skal ikke nævne dem, der ligge længere tilbage i Tiden paa Grænsen af 70—80'erne, men kun dem, som ere blevne vedtagne heri Tinget og sendte videre til Landstinget i 1886—87 og 1887—88. Der var et Krav med, som ogsaa ganske rigtig var med, da Forslaget kom frem forrige Gang, da den ærede forrige Taler var den egentlige Ordfører for Forslagsstillerne, og det var om Kvindernes Valgret. Det er ikke kommet med i dette Lovforslag, der findes kun en lille Bemærkning derom i en Skrivelse fra Kjøbenhavns Magistrat til Borgerrepræsentationen. Deri staar der, at det vil ikke komme til at dreje sig om saa saare mange Kvinder. Nu skulde man tro, at naar det ikke er saa mange, saa vil det være saa meget lettere at tage Kvindernes med. Men saa siges der til ens største Forbavselse: „Af Hensyn til disse at begynde noget ganske nyt for Kjøbenhavns Kommunes Bedkommende kan ikke tilraades, og det saa meget mindre, som det vistnok maa erkendes, at hvis Forandringen skulde gøres, vilde det være naturligt at begynde dermed paa Landet, hvor det vil være af større Betydning og lettere at gennemføre.“ Det er den gamle Spillen Voldt med Kvindernes Rettigheder, som vi kende saa godt fra tidligere Forhandlinger her i Rigsdagen. Da Kvindernes Valgret blev foreslaaet i 1886—87, kom den over til Landstinget, og saa sagde de der: Nej, til Kjøbenhavn alene vilde vi ikke gennemføre det, hvis det var i hele Landet, saa var det en anden Sag. Næste Gang toge vi det saa ud og satte Kvindernes Valgret paa en særlig Lov for hele Landet; den blev vedtagen her og kom op til Landstinget, men saa vilde de slet ikke have den. Nu kommer den her for Kjøbenhavns Bedkommende og saa siger man: Nej, paa Landet alene; begynd ikke i hele Landet, men paa Landet alene, saa er det en anden Sag, saa har det stor Betydning, saa er det lettere at gennemføre. Jeg kan hverken indse, at det paa Landet har større Betydning eller at det er lettere at gennemføre. Jeg tror tværtimod, at det er lettest at gennemføre

i en Kommune som Kjøbenhavn, hvor Befolkningen er saa tæt. Det er i det hele taget lettere at gennemføre saadanne Reformers, hvor man har et mere indeksereret Korps til at udføre hele Valgbehandlingen, og hvor i det hele taget Disciplinen mellem Vælgerne som oftest er større. Jeg skal ikke opholde mig videre ved Kvindernes Valgret, men jeg beklager, at man har taget saa lidt Hensyn til den Adresse fra ikke mindre end 20,000 Kvinder, som blev sendt her til Rigsdagen i 1888. Jeg skal dernæst kun sige noget om den Forholdstalsvalgmaade, som er foreslaaet, jeg kunde gerne sige: den saakaldte Forholdstalsvalgmaade; thi det er ikke nogen virkelig Forholdstalsvalgmaade; thi for at det virkelig skal være det, maa Proportionaliteten være hævdet fuldt ud, men det er ikke Tilfældet. Jeg kan rettest betegne, hvad der foreligger, ved at sige, at det er paa det nærmeste den Fremgangsmaade, der blev brugt her i Folketinget, inden vi den 28de Febr. 1890 indførte den ny Fordelingsmaade. Det var den gamle Andræste Maade, der blev brugt ved Valg af Udvalg. Naar ikke alle ere blevne valgte ved Forholdstalsvalg, er det Flertallet, der afgør, hvorved da tit meget store Uretfærdigheder fremkomme. Man har imidlertid troet, at man ikke kunde gaa til noget „mere indviklet“; det skal være en „simpel“ Maade, men det, man har foreslaaet, er tværtimod aldeles unødvendigt sammensat. Det kunde gøres meget simplere, hvilket jeg senere skal komme til. Jeg siger, det er den gamle Andræste Valgmaade, som brugtes her ved Udvalg med alle dens Mangler, men ikke med noget af dens Fortrin. Endnu huske vi meget godt, at der tit var en høj Grad af Spænding her i Tinget, naar der skulde vælges et eller andet vigtigt Udvalg, fordi det kom an paa, i hvilken Orden Stemmesejlerne bleve læste op. Men at dette Lotteri fandt Sted, uden at man egentlig bemærkede, at der fandt nogen Trækning af Lotteriet Sted, gjorde, at der aldrig blev valgt for mange Medlemmer; men dersom det Lovforslag, som nu foreligger, bliver ophøjet til Lov, som det lyder, vil det kunne hænde, at der bliver valgt flere Repræsentanter, end der skulde være. Hvad skal man saa gøre med den eller de overtallige? Hvis jeg, f. Eks., er bleven valgt som den sidste Repræsentant, som Nr. 7, aldeles Ioblig valgt ifølge denne Lov, og der kun skal vælges 6, hvem skal jeg saa henvende mig til og lægge Sag an imod? Der er ikke Blads i Borgerrepræsentationen til mig; men jeg er Ioblig valgt ifølge Loven. For at man nu ikke skal tro, at jeg kommer med Paastande, som